

Dík.

„Díky! Tisíceré díky!“ Toto jsou slova, která každý člověk mohl jistě již častokrát slyšet. Jsou pronášena v tak rozličných zabarveních, že je nelze zařadit beze všeho do **jednoho** jediného určitého druhu, jak je to **smyslem** slov vlastně podmíněno.

Právě v tomto případě přichází smysl **slov** v úvahu teprve na druhém nebo na třetím místě. Je to spíše **zvuk, zabarvení**, které propůjčuje slovům hodnotu, nebo ukazuje jejich bezcennost.

V mnoha případech, snad nejčastějších, je to jen výraz povrchního zvyku v každodenních formách společenské zdvořilosti. Je to pak přesně tak, jako by nebyla vůbec vyslovena, zůstávají prázdným způsobem řeči a pro všechny, kterým byla určena, jsou spíše urážkou než uznáním. Jen někdy, avšak velmi zřídka, lze při tom zaslechnout záchvěvy, které svědčí o citění duše.

Není třeba příliš jemného sluchu, aby se dalo poznat, **jak** to míní člověk, který tato slova pronáší. Ne vždy je v tom něco dobrého; neboť záchvěvy duše jsou u stejných slov velmi rozmanité.

Může se v tom ukazovat nespokojenost nebo zklamání, ano, dokonce i závist a nenávisť, proľhanost a mnohé zlé chtění. Všemi způsoby bývají často zneužívána tato krásná slova pravých důků, aby jimi bylo pečlivě něco zakryto, pokud nejsou zcela prázdná a vyslovená ještě jen proto, aby bylo učiněno zadost

obyčejům a mravům nebo zvykům.

Všeobecně je to výraz navyklých příjemců, kteří tato slova mají vždy v ústech a pro všechno vždy připravena, aniž při tom uvažují, a je to podobné drmolení nekonečného řetězu všelijakých modlitebních formulí, které se vyskytuje často, avšak které ve svém cituprázdném odříkávání je jen urážkou Boží svatosti a Boží velikosti!

Stejně jako překrásné květy na neplodné půdě však nápadně září ve stvoření **ty** případy, kde se slova používají skutečně v **tom** smyslu, který se snaží vyjádřit, kde se tedy duše zachvívá se zněním slov, kde zformovaná slova skutečně zůstávají výrazem čistých záchvěvů duše, jak tomu má být vždy, když člověk slova formuje!

Pokud to tedy jednou správně rozvážíte, musí zůstat všechno bez citu vyřčené buď jen prázdňným žvaněním, čímž člověk plýtvá časem, který by měl cenit jinak, nebo může obsahovat jen falešné chtění, pokud slova bližnímu předstírají něco, co hovořící necítí. Nemůže z toho nikdy povstat nic zdravého, budoucího. Tomu brání zákony ve stvoření.

Není to jiné, i když je to také velmi smutné a ukazuje to zřetelně bahno, které lidé navršili se svým všelijakým žvaněním v oblasti jemné hrubohmotnosti, která působí zpětně na pozemské bytí a kterou musí nejprve projít každá lidská duše, dříve než může vkročit na lehčí pláň.

Nikdy nezapomínejte, že každé vaše slovo dává povstat formě, která zřetelně ukazuje rozpor vašeho cítění se slovy, lhostejno, zda tomu chcete nebo ne. Nemůžete na tom nic

změnit. Pamatujte na to při všem, co říkáte. I když k vašemu štěstí to jsou jen lehčí útvary, které se opět rychle rozplynou, tak přece stále pro vás existuje nebezpečí, že tyto útvary náhle obdrží příliv ze zcela cizí strany, který je posílí a zhustí ve stejnorodosti, a tak je nechá dojít k působení, které se vám musí stát kletbou.

Z tohoto důvodu se v tom snažte dosáhnout toho, abyste mluvili jedině **to**, v čem se zachvívá vaše duše.

Máte za to, že by to na zemi vůbec nebylo možné, protože byste v poměru k nynějším zvyklostem mohli hovořit příliš málo a hrozilo by, že by se tím život stal jednotvárným a nudným, zejména v družných hodinách. Je jistě mnoho lidí, kteří takto uvažují a obávají se toho.

A přece, když člověk nejdříve dojde se svým myšlením tak daleko, pak také uvidí, kolik z jeho pozemského času muselo být doposud zcela bezobsažným, bez hodnoty a tím bez účelu. Nebude pak již více truchlit po takovéto bezobsažnosti mnohých hodin a bude se **jich** právě naopak obávat.

Člověk je sám prázdný jako jeho okolí, když se svůj čas musí snažit vyplnit prázdnými slovy, jen aby se mohl společensky stýkat se svými bližními. Avšak to si sám nepřizná. Bude se utěšovat tím, že přece nemůže stále mluvit s vážností, aby tím nebyl pro jiné nudným, zkrátka že to záleží jen na těch **druhých**, když nemluví o tom, co jim samotným snad ještě hýbe.

Tím se však poněkud klame. Neboť pokud bližní mají být opravdu takovými, jak se on domnívá, tak je to důkaz, že on sám také nemá, co by jiného dal, protože vytváří jen stejnorodost v

přitažlivosti svého okolí, se kterým se stýká. Nebo jejich okolí ho ve stejnorodosti přitáhlo. V obou případech je to totéž. Lidová mluva má v tom ostatně pravdu, když říká: „Řekni mi, s kým se stýkáš, a já ti řeknu, jaký jsi!“

Prázdní lidé, kteří se nesnaží o opravdové naplnění svého života, budou prchat před takovými lidmi, kteří v sobě nesou hodnoty ducha.

Hodnoty ducha nemůže skrývat nikdo; neboť duch zcela přirozeně tlačí k činnosti v zákoně pohybu stvoření, jakmile není v lidech zasypán, nýbrž skutečně je ještě živý. Tlačí ven, nezadržitelně, a takový člověk nachází opět lidi, kterým ve vyrovnání skrze své duchovní působení může něco poskytnout, aby tím také od nich zase něco přijal, ať už jen v novém povzbuzení, nebo vážně míněných otázkách.

Je zcela vyloučeno, aby při tom mohla ještě najít místo nuda! Naopak, dny jsou při tom příliš krátké, čas ubíhá ještě rychleji a nestačí, aby byl vyplněn vším, co může duch dát, když se skutečně hýbe!

Půjdete-li ke svým bližním naslouchat tam, co z těch mnohých slov, která pronášejí, má náplň stojící za zmínku, budete rychle a snadno poznávat, jak je nyní toto lidstvo duchovně mrtvé, lidstvo, které mělo přece duchovně **působit**, to znamená budovat, hodnotou v každém slově, které promluví, protože je z ducha! Vy sami jste oloupili svá slova o veškerou vysokou sílu, kterou měla skrývat v zákoně stvoření, skrze vaše falešné použití posledního výrazu vašeho myšlení. Řeč má být lidem mocí a mečem, aby podporovala a chránila harmonii, avšak ne aby šířila utrpení a rozkol.

Kdo mluví z ducha, ten tak **nemůže** činit mnoha slovy, u toho bude také každé slovo činem, protože se ve svých slovech zachvívá a toto zachvívání přináší v zákoně vzájemného působení splnění, které se naplňuje v zákoně přitažlivosti stejného druhu.

Proto nemá člověk nikdy promlouvat povrchně ani slova **díků**; neboť nejsou žádným díkem, jakmile nemají žádný duševní obsah!

Nezní to snad jako jásavý zpěv, jakmile se z lidských úst v blaženém cítění formují prostá slova: Díky! Tisíceré díky!

A to je víc, ve skutečnosti mnohem víc; neboť takový dík z pohnuté duše je současně modlitbou! Díkem Bohu!

Ve všech takových případech stoupají city slov bezpodmínečně vzhůru a vzájemně působící snáší se po nich požehnání na toho člověka nebo na ty, kteří toto cítění vyvolali, tedy na místo, jemuž slova opravdového díku platila, na něž byla nasměrována.

V tom spočívá spravedlivé vyrovnání, které se naplňuje s požehnáním, jež se také formuje a musí se projevit pozemsky viditelně.

Avšak ... ne všude může požehnání viditelně rozkvétat; neboť tento děj vyžaduje jedno: Lhostejno, co učinil ten, jemuž slova takových opravdových díku platila, **musí to vykonat s láskou**, a se záměrem, **způsobit tomu druhému radost!** Ať už to byl dar nebo nějaké jednání, nebo také jen skutečně dobře míněná rada v dobrém slově.

Není-li u dárce splněna tato podmínka, tak nenalezne

požehnání vzájemného působení snášející se po vzhůru vystupujícím díku žádnou půdu, v níž by mohlo zakotvit, a tak **nemůže** ve všech těchto případech spravedlivé požehnání přesto nastat, protože ten, kdo je měl obdržet, není schopen je přijmout nebo převzít!

V tom spočívá taková spravedlnost, kterou pozemský člověk nezná, kterou v sobě nesou jen živoucí a samočinně působící zákony stvoření, které jsou v tom neposunutelné a neovlivnitelné.

Tak například člověk, který koná něco s vypočítavostí, aby si opatřil buď slávu nebo dobrou pověst, nebude moci obdržet opravdové požehnání za své dobré skutky, protože v sobě nenese zákonitě **podmíněnou** půdu k jeho přijetí. Může nanejvýš obdržet dočasné, mrtvé, a proto jen pomíjející **pozemské** výhody, nikdy však opravdovou Boží odměnu, kterou může přijmout jen ten člověk, který sám stojí a žije ve smyslu Boží vůle ve stvoření.

I kdyby také člověk daroval miliony chudým nebo, jak se tak mnohdy stává, obětoval je pro vědu, a neměl při tom jako pohnutku skutečnou lásku, duševní touhu pomáhat, nebude pro něj za to žádné Boží odměny, poněvadž **nemůže** pro něj nastat, protože takový člověk není schopen ji přijmout, obdržet ji!

Požehnání stojí nad ním již zcela zákonitě jako následek mnohých pravých díků z kruhu příjemců, snáší se na něj, avšak takový člověk nemůže ho být vlastní vinou účasten, protože v sobě neposkytuje půdu k přijetí.

Odměna přichází při opravdovém díku v každém případě. Stupeň účinku řídí se však opět zákonitým způsobem duševního

postoje toho, pro kterého požehnání ve vzájemném působení přišlo.

Ten, kdo je má přijmout, je tedy sám vinen, pokud se takové požehnání pro něj nemůže zformovat, protože v sobě také nemá schopnost moci je přijmout podle určení prazákonů stvoření, poněvadž mu k tomu schází opravdové duševní teplo.

Zneužívání krásných slov díky není však provozováno jen z jedné strany, nejen od přijímajících, nýbrž pojem díky je také zcela posunut a zkomolen od dávajících.

Mezi lidmi není málo těch, kteří zdánlivě konají mnoho dobrého a poskytují pomoc, jen aby pro sebe sklidili dík.

V nich je při dávání chladná vypočítavost. Působí tu jen chytrost rozumu. Mezi nimi jsou také někteří, již poskytnou pomoc snad z momentálního pocitu, avšak později tento čin někdejšímu příjemci neustále připomínají a očekávají od něj dík po celý život!

Lidé tohoto druhu jsou ještě horší než nejničemnější lichváři. Nezaleknou se očekávat **celoživotní zotročení** od těch, kteří od nich jednou obdrželi nějakou pomoc.

Tím nejen před sebou samými i pro sebe zmařili hodnotu někdejší pomoci, nýbrž se připoutávají a nakládají na sebe strašlivou vinu. Jsou to opovržením hodní tvorové, kteří nejsou hodni, aby dýchali ještě i jedinou hodinu v tomto stvoření, požívali jeho milostí, které jim Stvořitel nově poskytuje dokonce v každém okamžiku. Jsou to ti nejnevěrnější sluhové, kteří musí být skrze sebe sama zavrženi.

Avšak právě takoví dovolávají se pozemsky morálky a jsou také podporováni pozemskými moralisty, kteří se neustále snaží podporovat stejně falešné názory o povinnosti být vděčný se vznešeně znějícími slovy a tím pěstují něco, co podle prazákonů stvoření patří k největší nemorálnosti a v budoucnu i na zemi bude muset být jako takové vyloučeno.

Pak bude v duších vyvolána pravá ochota pomáhat ve skutečné duševní i pozemské nouzi. Stejně tak bude spočívat také pravé cítění díky v děkvných slovech a tím poskytovat vyrovnání v Bohem chtěné harmonii stvoření, v níž musí zůstat vyloučena každá jednostrannost, jako rušivá a matoucí, tedy škodlivě brzdicí.

Tak mnozí nyní chválí vděčnost jako ctnost, jiní jako čestnou povinnost! Jednostranně a v nepochopení vyslovují se a lehkomyšlně rozšiřují názory, které byly již schopny přinést mnohým lidem těžké utrpení.

Proto má si člověk nyní ujasnit to, **co** vlastně vděčnost je, co vyvolává, jak působí.

Pak se tím změní tak mnohé a padnou všechna otrocká pouta, která povstala skrze falešné názory na vděčnost. Lidstvo bude od nich konečně osvobozeno. Vy netušíte, jaké neštěstí se na toto pozemské lidstvo položilo tímto zkomolením a vnuceným falešným pojmem čisté vděčnosti, což je totéž jako rubáš pro lidskou důstojnost a ušlechtilé, radostné chtění pomáhat! Nesčetné rodiny jsou zamořeny zejména tím a vydávají žalující oběti, již po tisíciletí.

Pryč s tímto falešným bludem, který každé ušlechtilé

jednání, které je pro lidskou důstojnost samozřejmé, se snaží vědomě a chtěně strhávat hluboko do bláta!

Vděčnost není **žádná ctnost!** Nesmí, nechce být počítána mezi ctnosti. Neboť každá ctnost je od Boha, a proto je neohraničená.

Právě tak nesmí být pravá vděčnost označována jako povinnost! Neboť pak není schopna rozvinout v sobě **takový** život, onu vřelost, kterou potřebuje, aby získala ve vzájemném působení Boží požehnání ze stvoření!

Vděčnost je úzce spojena s radostí! Ona sama je výrazem nejčistší radosti. Kde tedy radost není základem, kde radostné vzednutí není příčinou k vděčnosti, tam je projev vděčnosti **falešně** použit, tam dochází ke zneužití!

V takových případech také není nikdy schopna spustit **ty** páky, které spouští pravá vděčnost samočinným způsobem podle zákonů tohoto stvoření, podle vůle Boží. Požehnání se potom nedostaví. Místo něj musí přijít zmatek.

Takové zneužití však lze nalézt téměř všude tam, kde **dnes** lidé mluví o vděčnosti, o díku.

Skutečně procítěný dík je Bohem chtěná **hodnota vyrovnání**, která tomu, jemuž dík náleží, poskytuje protihodnotu v zákoně nutného vyrovnání v tomto stvoření, které může být udržováno a podporováno jen harmonií, která spočívá ve splnění všech prazákonů stvoření.

Vy lidé však vnášíte zmatek do všech běžících vláken zákona. Skrze své falešné použití, mylné pochopení. Proto je vám

také těžké dosáhnout opravdového štěstí, míru. Se svými slovy jste ve většině případů pokrytci. Jak můžete pak očekávat, že vám z toho vykvete pravda a štěstí? Musíte přece vždy sklízet to, co zaséváte.

Také všechno to, co zaséváte se svými slovy a skrze svůj způsob, jakým slova dáváte! Jak se vy sami k těmto slovům stavíte.

Nic jiného z toho nemůže povstat, čehož musíte zůstat pamětlivi při **všem**, co promlouváte!

Zamyslete se jen sami každý večer nade vším, snažte se poznat hodnotu slov, která jste si ve svém styku s vašimi bližními v průběhu dne vyměnili, a budete zděšeni z jejich prázdnoty! Již z bezobsažnosti mnoha hodin jen jediného dne! Učiňte zkoušku, aniž byste si to pro sebe přikrášlovali. S hrůzou musíte vidět, co z toho také pro vás musí povstat z vám přece skrze mé Poselství známé dílny stvoření se samočinnými účinky všeho toho, co tu z vás vychází v citění, myšlení, mluvení a v konání!

Zkoumejte se s vážností a poctivě si to přiznejte. V mnoha věcech se od této hodiny změníte.

V pozemském životě se proto nemáte stát skoupými na slovo, abyste šli správnou cestou. Avšak máte se vyvarovat povrchnosti v mluvení, jakož i neupřímnosti, která stojí za hlavní částí všech hovorů těchto pozemských lidí.

Neboť tak, jak to činíte s vyjadřováním díku, tak jednáte při všech vašich hovorech, a přitom si vysoko ceníte sami v sobě, jako vážné, posvátné a plně významu, ony okamžiky, kdy s vašimi

slovy dáváte současně i své cítění!

A přece se to děje jen zřídka, avšak tak by to mělo být **trvale!** Tak mnozí lidé se domnívají být chytrými a moudrými, dokonce duchovně vyspělými, když umí své cítění a skutečné chtění skrýt za svá slova a bližním navzdory horlivým rozhovorům nikdy neukázat pravou tvář.

Tento způsob se nazývá diplomatický, jako uklidňující výraz pro zvláštní směs obratnosti v přelstění, pokrytectví a falši, vždy číhající žádostivost po dosažení triumfálních předností na účet odkrytých slabostí druhých.

V zákoně stvoření však není vůbec žádný rozdíl, jestliže to všechno člověk podniká pro sebe osobně nebo jen ve prospěch státu. Jednání je při tom jednáním, které vyvolává všechny účinky těchto zákonů.

Kdo zná zákony a jejich působení, ten nepotřebuje být napřed prorokem, aby cílevědomě rozpoznal konec všeho toho, co v sobě skrývá osud jednotlivých národů a pozemského lidstva; neboť celé lidstvo již není schopno něco na tom posunout nebo zkřivit!

Mohlo by se jen skrze **včasné** odlišné jednání v poznání a poctivé uposlechnutí zákonů ještě pokusit mnohé oslabit, aby si tím ulehčilo mnohý žal. Avšak k tomu je nyní již příliš pozdě! Neboť všechny účinky jeho dosavadního jednání se již valí.

Všechna tíže přitom však slouží vpravdě jen k požehnání. Je to milost! Přináší očistu tam, kde je faleš, která vyžaduje jako poslední následek zánik, ať už ve státě nebo v rodině, v národě

samotném nebo ve styku s jinými; neboť stojíme ve velikém konečném zúčtování, které vládne nad násilím lidských mocenských prostředků. Nic se nemůže z toho vyřadit nebo se před tím ukrýt.

To mluví již jen Boží zákony, které s nadlidskou přesností a neochvějností samočinně působí ve všem, co se doposud přihodilo; neboť je to nová síla, která do nich pronikla z vůle Boží, která nyní nechá uzavřít kolem lidí železné zdi, chráníc je, nebo je také ničíc, vždy podle druhu, jakým se lidé sami k nim postaví.

Také v budoucnosti zůstanou jako zdi po dlouhou dobu, budou ještě se stejnou silou stát kolem všeho, aby nemohl ještě jednou nastat takový zmatek, jaký se děl doposud. Lidé tím budou brzy přinuceni pohybovat se jen v Bohem chtěných formách, ke své vlastní spáse, ke své záchraně, pokud je ještě možná, až potom sami vědomě opět půjdou pravými cestami, které jsou podle vůle Boží.

Dívejte se proto kolem sebe, lidé, učte se zachvívat se ve svých slovech, abyste nic nepromeškali!